

Adını Siz Koyun Duygularımın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Ocak 2023

Yalın bir seyri olmalıydı hayatın ve aslında hep de böyle oldu zannımca.

Nam saldığım kadar nem tuttuğum göğün yarasında konaklamış bir kuş olmak ödediğim bedeldi tabiri caizse.

Süklüm püklüm asla olmadım.

Salkım saçak oldum ama...

İçliğim yok benim hem ama içerlediğim doğrudur ve de acıyı ta içime çekip lıkır lıkır içtiğim.

Müspet menfi konuşur insanlar ve alacasında ömrün sekerim ben kuş misali.

Örtündüğüm de doğrudur hele ki mabedimin üstünü siyah örtüyle kapatmışken.

İçimde saklıdır mehtap ben zaten doğduğumdan bu yana yıldız parlaklığım ile tepede saklı en ulaşılmaz

Yıldız olmayı başardım madem.

Mahrem olan nice duygu sitem yüklü yüreğimden sökün eden bir ip gibi ya da ipin üstünde yürüyen cambaz misali iyi de ben bir Allah'ın kuluna asla öykünmedim. Öldür yigidi ama hakkını da ver hani...

Kim demişse artık.

Hep öldürüldüm ve hak ettiği asla vermedi insanlar.

Kuytulara gezindim kendimi bildim bileli ve kuyruk acısı olanlar Yıldız kimliğimle peşimde sürüklenen kuyruğuma nasıl da bastılar.

Asi miyim?

Ya da aksi?

Yoksa pek mi asilim?

Eh, hanedan soyundan geliyorum ne de olsa ve pırpışladığım iç sesim dışıma nüfuz eden ve tebessümler ekiyorum yürüdüğüm yolda gelin görün ki ben hep kayboldum:

Önce içimde.

Sonra dışımda.

Yuhalandım.

Eriştiğim mertebede saklı başarılarım ve sevgim ve iyi niyetim mi...

Defalarca kundaklandım.

Bense doğduğunda küçük kardeşimi kundakladım.

Sonra o büyüdü.

Sonra ben büyümedim.

O git gide büyüdü hatta beni geçti.

Geçkin şarkılar gibi geçkin kadınlar gibi geçildi yollar bense kendimden geçtim.

Uyumsuz addedilen çocuk yüreğim.

Kopacak kıyametin de öncüsü iken başıma yağın taşlar.

Taş kesildi sözcükler.

Taş yürekler.

Taşın üstünde taşın kalmadığı.
Sonra kendimden taşındım ama yetmedi.
Sonra bir daha taşındım.
Ama asla el üstünde taşınmadım.
Taşlandım.
Ne züppe idim ne yoldan çıkmış.
Sevgi dolu ve hayalperest: o kadar...
İyi de daha ne olsun?
Birkaç diploma birkaç sertifika birkaç resim ve iyi hal kağıdı.
Onaydan geçtim belgelerim de ve rüştümü ispatladım artık hangi işe başvurduysam başarı ile geçtim
sınavları ve mülakatları sonra da işin hatta işlerin başına geçtim ve başıma gelmeyen kalmadı.
İzahı yok çoğu şeyin.
İfa ettiğimden de öte idrak ettiğim.
İhtimaller dâhilinde idi hayat ve de adresime uğramayan mutluk.
Sonra mutlak sayılar geldi oturdu karşıma bayılmadı da kaşıma gözüme.
Kaşı gözü oynayanlar kimdi, bilemedim.
Kin gütmeyi de.
Kirlili olmasa da ellerim sabunlar bitti akça pakça tenimde pembe yıldızlar belirdi.
Alnım ak.
Muteber bir şahsa öykünmedim çünkü ben hep benle yarıştım ve kendimi defalarca geçtim sonra da
kendimden geçtim.
Münazara ettiğimdi evren sevgi dilinde bir nüans.
Aşksa hatırşinas.
Âşıklar pişman sevmeyen pişman.
Öğretilerin izinde suladım bilgi dolu belleğimi ve bildiklerimle yetinmedim daha çok bilgilenmek adına
elimden geleni yaptım.
Bilinmeze gark ettim ve bildiğim en iyi bildiğim işi yaptım:
Sevdim.
Öğrenci kimliğimi korudum.
Öğretmenliğe soyundum.
Öykündüm ama kendime.
Öldürdüm nefsimi tek seferde.
Uzamadı boyum.
Kısaldım.
Kısa kesmedim kısasa kısas demedim.
Kinayeleri sevmedim ve kıyıldı içim ve içlendim ve içerledim.
Makul olan neyse uzağındaydım.
Müdavimi idim duyguların ama aldığım meslek eğitimi ve bilgim neticesinde mantıkla sürtüştü
duygularım ve işte cebelleşti iç sesim ve zihnim.

Hayatımın ilk yarısını sayılara duyduğum sevgi ile...
Kalan yarısını duygularıma ve ruhuma biçtiğim değer ile...
Geçirdim.
Geçtirdim.
Çok da geçimsizdim elbet kendime yetti gücüm elbet herkesin gücü bana yetti ve gücüme gitti sonra göç ettim dünyadan.
Gencecik yaşımda inzivaya çekildim.
Geç kaldım erken uyandım geç anladım geç büyüdüm:
Öyle ki büyümedim de.
Yaş aldım yas aldım ve bunları yasa bildim.
Kalp gözünü bahşetti Tanrı ve devasa bir mercekle gördüm insanların iç dünyasını.
Şerh düştüm hayata şiar edindim doğruyu amblemim ise bir çiçekti bazen kayan yıldız.
Lahzasında yalnızlığın men ettim kötüyü kötülerini.
Sehven öldüm.
Yeniden doğdum.
Şaire öykündüm ve annem beni önce öpüp sonra yeniden doğurdu.
Bir başka şaire daha öykündüm:
Yıldızları kırptım ve gözümü kırptım.
Kırptan kadınlar vardı ve sahi, kimdi onlar?
Oysaki ben acılarımla kıvrandım kınansam da kıramadım yüreklerini ve kırıldığım yerden yeniden açtım ne de olsa goncaydım ne de olsa gül'düm ben güldür güldür duyguların ahkâm kestiği.
Sonra ne mi oldu?
Bilsem an itibari ile bunca şeyi yazar mıydım?
İyi ki de bilmiyorum hani bilenleri görmezden geliyorum ve içim her kıyıldığında kıyama duruyorum çünkü...
Latife yaptım canım.
Mademki lütfetti yüce Rabbim ve de nüksetmişken iç sesim derinlemesine sever ve yaşarken sahiden yeniden mi başlasam yeni bir hayata ve dirhem dirhem eksildim ve dikizledim içimi çünkü ben sevdalı bir kuştum hayatı kuş bakışı yaşayan ve kuş gibi çırpınan yüreğimin aldığı darbelerle defalarca kırıldım ama kırmadım ama zincirlerimi kıramadım olsa olsa ziyan ettim hayatımı ama heba etmedim değerlerimi ve Rabbime ulaştım netice itibari ile soluksuz sevdiğim kadar da Rabbimin merhameti ile hep ayakta kaldım.
Adını siz koyun duygularımın hadi.
Ne de olsa...
Duyumsamaya duyduğum aşkla ve sevginin dokunulmazlığı ile yaşadım bir ömür halen de yaşarken...